

om der kan skabes Tradition for 12 Aar; 12 Aar skal der til fra en Kommissions Nedsættelse, til Lovforslaget bliver færdigt. Paa samme Maade var det, da vi fik Børneloven af 1905; her blev ogsaa den forberedende Kommission nedsat 12 Aar i Forvejen, nemlig 1893. Hvis det skal fortsættes, at vi, hvad Ændringer i vore Børnelove angaar, skal regne med et Tidsrum af 12 Aar, vil der i høj Grad være Grund til Dagen efter, at dette Lovforslag er vedtaget, at gøre Skridt til at skabe Betingelser for en ny Lov. Men jeg haaber jo, at den Lov, vi nu faar, skal indeholde saa mange gode Bestemmelser, at vi ikke straks behøver at tage dette op til Overvejelse.

Det Lovudkast, som Udvalget af 1918 fremkom med ved sin Betænkning i 1920, blev Grundlaget for det Lovforslag, vi nu behandler; men det blev ogsaa kun et Grundlag, thi adskillige af de Ændringer, der her foreslaas, stammer fra den højtærede Justitsminister, og jeg maa sige, at efter min Mening er de Ændringer, som den højtærede Justitsminister har indført i Lovudkastet, i det hele og store ikke af den Art, at de virker forbedrende. Efter at Lovforslaget har været fremsat i Landstinget og dér har faaet en grundig og meget langvarig Behandling, fremtræder det nu her i Folketinget en Del ændret, og jeg vil gerne understrege som mit Synspunkt, at de Ændringer, som er blevet indført i det andet høje Ting, gennemgaaende har virket i forbedrende Retning i Forhold til det oprindelig fremsatte Lovforslag. Da Lovforslaget kommer hertil efter enstemmig Vedtagelse i det andet høje Ting, nærer jeg ikke store Forestillinger om, at der kan opnaas ret væsentlige Ændringer deri. Skønt jeg paa adskillige Punkter kunde ønske Lovforslaget ændret, ja, gennemgribende ændret, saa er jeg dog ikke saa sangvinsk at tro, at det paa nærværende Tidspunkt kan lade sig gøre, og da jeg indrømmer, ja, med Glæde indrømmer, som jeg alt har sagt, at det foreliggende Lovforslag indeholder en Række Forbedringer og Fremskridt i vor Børnelovgivning, nærer jeg intet Ønske om at forhale Lovforslagets Gang gennem dette Ting. Men jeg vil dog gerne fremsætte de kritiske Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget, samtidig med at jeg vil pege paa nogle ganske enkelte Punkter, som jeg haaber at kunne faa ændret ved en kort Udvalgsbehandling. Det er nemlig ikke min Mening, hvis Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg, dér at ville gøre Forsøg paa at gennemføre de principielle Ændringer, som jeg ellers kunde

ønske — det vil jeg gerne have sagt tydeligt og klart —, men kun at faa ændret enkelte forholdsvis smaa Ting i Lovforslaget.

Jeg vil først udtale min Skuffelse over, at det ikke lykkedes at faa gennemført den Enhed i vor Børneforsorg, som Udvalget af 1918 havde givet Udtryk derved, at man havde sammenarbejdet Plejebørnstilsynsloven og Værgeraadloven til eet Lovforslag. Hensigten dermed var, at Værgeraadene i videst muligt Omfang ogsaa skulde føre Tilsyn med Plejebørn og Plejebørnshjem, med andre Ord, at Børneforsorgen skulde samles under Værgeraadsinstitutionen. Den højtærede Justitsminister har her stillet sig afgjort imod, og han har vist det paa den eftertrykkelige Maade, at han har fremsat det sammenarbejdede Lovforslag i det andet høje Ting som et Lovforslag, og endvidere har den højtærede Minister haft en saadan Lykke med sig, at han yderligere har faaet uddybet Skellet mellem de to Lovforslag derved, at Lovforslaget om Værgeraad nu er ført frem i dette høje Ting, medens Forslag til Lov om Tilsyn med Børn endnu hviler trygt og godt i Landstinget. Jeg maa tilstaa, at denne Adskillelse af de to Lovforslag har virket mere overbevisende paa mig end den højtærede Justitsministers Argumentation for Adskillelsen.

Spørgsmaalet om Enhed i Børneforsorgen er ingenlunde et Spørgsmaal af ny Dato. Det er værd at lægge Mærke til, at da den nugældende Lov af 14. April 1905 var til Behandling i Folketinget i Rigsdagssamlingen 1904—05, udtalte Venstres Ordfører, daværende Folketingsmand Jensen-Knudstrup, sig om Ønskeligheden af denne Enhed. Han udtalte ifølge Rigsdagstidenden af 17. November 1904 Sp. 1335 følgende: „Det staar for mig som en Mulighed, at man maaske kunde grundlægge denne ny Myndighed, Værgeraad, paa det allerede bestaaende Plejehjemstilsyn, som siden 1895 bestaar i de fleste eller alle Kommuner, om man ikke kunde udvide eller tilføre dette Plejebørnstilsyn saa mange ny og gode Kræfter, at det kunde blive Værgeraad, saa at vi ikke fik 2 Institutioner i hvert Sogn, der er saa nært beslægtede.“ Saaledes saa Venstres Ordfører den Gang paa Spørgsmaalet. Nu er det ganske anderledes. Venstres Ordfører i Landstinget var af ganske modsat Mening og derved i en behagelig Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister. Venstres Ordfører henviste til, at Byraadene, som var blevet spurgt, overvejende havde svaret nej til,